

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 937/2015
09.07.2015. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Миломира Николића, председника већа, Слађане Накић Момировић и Марине Говедарица, чланова већа, у парници тужиље С.К. из С., чији је пуномоћник Ј.М., адвокат из Б., против туженог Града Новог Сада, Службе за заједничке послове Нови Сад, кога заступа Градски јавни правобранилац тог града, ради поништаја решења о престанку радног односа и враћања на рад, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против решења Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1700/14 од 09.10.2014. године, у седници одржаној 09.07.2015. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиље изјављена против решења Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1700/14 од 09.10.2014. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду П1 556/2013 од 17.04.2014. године, одбијен је тужбени захтев којим је тражено да се поништи решење туженог број XIX-118/2012-65 од 14.12.2012. године као незаконито и да се обавезе тужени да тужиљу врати на рад. Тужиља је обавезана да туженом надокнади трошкове парничног поступка.

Апелациони суд у Новом Саду, одлучујући о жалби тужиље, донео је решење Гж1 1700/14 дана 09.10.2014. године којим је укинуо пресуду Основног суда у Новом Саду П1 556/2013 од 17.04.2014. године и поднету тужбу је одбацио као недозвољену.

Против правноснажног решења донетог у другом степену, тужиља је благовремено изјавила ревизију из свих законских разлога.

Испитујући побијану одлуку у смислу чл. 408. и 420. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је нашао да ревизија против решења није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности, а ни друге битне повреде из одредаба парничног поступка из члана 407. ст. 2 и 3. ЗПП због којих се ревизија може изјавити.

Из списка се утврђује да је тужила код туженог била у радном односу који јој је престао решењем туженог од 14.12.2012. године. Приговор тужиле изјављен против наведеног решења одбијен је решењем туженог које је донето 18.03.2013. године, тужила је поднела тужбу 26.03.2013. године, а решење по приговору уручено је пуномоћнику тужиле дана 27.03.2013. године.

По оцени Врховног касационог суда, правилан је закључак другостепеног суда да је тужба поднета против првостепеног решења туженог недозвољена. Наиме, тужила је тужбом од 26.03.2013. године тражила поништај првостепеног решења о престанку радног односа које је донето 14.12.2012. године, а по пријему другостепеног решења од 18.03.2013. године није преиначила тужбу додавањем новог тужбеног захтева за поништај другостепене, коначне одлуке. Законом о радним односима у државним органима („Службени гласник РС“, број 49/91 са изменама и допунама) који се примењује на основу члана 189. Закона о државним службеницима („Службени гласник РС“, број 49/91 са изменама и допунама), у одредби члана 71., предвиђена је двостепеност интерног одлучивања о правима и обавезама запосленог, односно постављеног лица у државном органу, уз право на судску заштиту против коначне одлуке донете у таквом поступку. Зато је правилна оцена другостепеног суда да нису испуњени законски услови за пружање судске заштите против одлуке која није коначна, због чега је тужба правилно одбачена као недозвољена.

На основу члана 414. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци решења.

**Председник већа-судија
Миломир Николић,с.р.**